

Nye Veabedehus

● Kristen, kva betyr det?

Med kristen oppvekst bestemte eg meg i tenåra for å bli kristen, men måtte kvitte meg med nokre uvanar først. Dette «prosjektet» vart fullstendig mislukka. Min natur/vesen/sinn/ vilje viste seg å vere (og er) fullstendig på tvers av Guds perfekte krav, og eg var skuldig i brot på alle Guds gode bod.

Eg såg meg sjølv bli ført ut for å bli korsfesta (bibelsk straff), men oppdaga at korset var oppteke, det var ikkje plass til meg – fordi Jesus hang der! Jesu død for mine synder hadde eg høyrte om før, men først no innsåg eg det. Jes. 53, 5 blei til: «Han vart såra for mine brot, og sundbroten for mine synder. Straffa låg på han, så eg skulle ha fred,...» - fordi Jesus elsker meg.

Då mi eiga tipp-tippoldemor fekk sjå inn i det same for nesten 200 år sidan, skreiv ho: «O Lam, jeg ser deg full av sår! Tålmodig du min straff utstår, hver dråpe blod forkynner meg: Se her hvor høyt jeg elsker deg!» Det er berre evangeliet om Jesus som kan gjere menneske verkeleg frie, difor er dette eit tema i mange songar i Betel musikklag.

Kristian Brautaset

INNHold:

Side 6
Swahili-møte

Side 5
Maria Lundeby

Side 8
Utflyttaren

Utgave 2/2025 Årgang 36
Nyhetsblad fra bedehuset
www.veabedehus.no

Nå er vi i adventstiden. En tid preget av lys og forventning – men også en tid som fort kan bli hektisk og travel.

Midt mellom juleavslutninger, innkjøp, planlegging og alle oppgavene som ligger foran oss, kan det være lett å miste selve poenget av syne.

Derfor vil vi gjerne minne hverandre på å bremse litt opp. Advent er ventetid. En tid hvor vi får lov til å stoppe opp, løfte blikket og spørre: Hvem er det vi venter på? Hvorfor venter vi? Hvorfor feirer vi?

Advent handler ikke først og fremst om alt vi skal rekke, men om Han som kommer til oss. Ikke med krav, men med nåde. Ikke med uro, men med fred. Ikke som en fjern idé, men som et levende håp.

I sangene vi synger og i ordene vi leser, blir vi minnet om at Gud steg ned til oss – inn i vår verden, våre liv og vår virkelighet.

Derfor ønsker vi, midt i forberedelser, planer, dugnad og gjøremål, å vende oss mot Han som kom, som kommer, og som en dag skal komme igjen.

Advent peker både bakover mot Betlehem, innover mot våre egne hjerter, og framover mot Guds løfter. La denne tiden få bli en gave – et rom for ettertanke, stillhet og takknemlighet. En tid hvor vi senker tempoet, åpner døren og lar Kristus få skinne klarere inn i livet vårt. En tid hvor vi får se mer av Jesus.

Vi ønsker dere alle en velsignet adventstid.

Vennlig hilsen styret

Fra bedehusstyret

Jesaja 9,2
«Det folket som vandrer i mørket, skal se et stort lys. Over dem som bor i dødsskyggers land, skal lyset stråle.»

Julaften 15:00
Høytidsmøte

1. juledag 12:00
Høytidsmøte

2. juledag 20:00
VKU juletreff

3. juledag 17:00
Søndagsskolens juletreff

TIPS

Spotify

Søk opp VBF
Lovsang og
lytt til dine
favorittsanger.

Podkast

Søk opp Veia
Bedehus
forsamling og
hør bibelunder-
visning.

Velkommen til **Kaffe & Kids** annenhver tirsdag klokka 9:30! Da åpner vi dørene på bedehuset for deg som har småbarn og gjerne ønsker et uformelt treff med prat, lek og kaffe.

Dagmar Knutsen, 34 år

Kort beskrivelse av deg selv?

- Gift med Arild, og er mamma til 3 gutter. Utdannet førskolelærer. Elsker sang og musikk, synger i Voice of Joy, skriver tekster og melodier basert på livet med Jesus.

Hvordan trives du på bedehuset?

- Jeg er så takknemlig for bedehuset og alt hva det har betydd for meg, helt fra jeg var liten og gikk i barnekoret, yngres, ungdomsmusikken, VKU og frem til i dag! Her er et trygt, sunt og godt fellesskap for alle aldersgrupper, der generasjoner samles om Jesus. Jeg er så glad for at vi som familie får være del av dette fellesskapet, og ønsker at enda flere skal bli med, for her er alle velkomne!

Hvilken rolle har troen hatt i livet ditt?

- Troen på Jesus betyr alt for meg. Han er min frelser, min klippe, min helbreder og beste venn. Han er den jeg setter min lit til, den som gir meg framtid, håp og fred.

I 2023 opplevde jeg at han grep sterkt inn i livet mitt, etter mange år med sykdom. Jeg fikk virkelig erfare Guds gode omsorg for meg, helt konkret, slik som i Salme 40,2-4. Mitt ønske er at alle skal få bli kjent med Jesus, og erfare den grenseløse kjærligheten og omsorgen han har for alle mennesker, som er så dyrebare i Guds øyne.

Ingenting gir livet mer verdi, mening og gnist enn Jesus, han som er veien, sannheten og selve livet!

Olena Torkellsen, 17 år

Kort beskrivelse av deg selv?

- Oppvokst på Veia sammen med familien min; mamma, pappa, tvillingbror Bendik og lillebror Fredrik. Går for øyeblikket på Helsefag vg 2, noe jeg trives svært godt med.

Hvordan trives du på bedehuset?

- Jeg trives veldig godt på bedehuset! Jeg er så heldig som har fått gått her hele livet mitt. Bedehuset er et sted du kan komme med både stort og smått, om det er for det sosiale eller det åndelige. Det er godt å vite at du alltid har en plass å komme til, og folk som bryr seg. Spesielt VKU har betydd mye for meg. Der får både jeg og mange andre ungdommer være med å bidra, ha ett fellesskap og enn plass å komme til.

Hvilken rolle har troen hatt i livet ditt?

- Troen i livet mitt har gitt meg en god trygghet. Den har vært med å forme meg og mitt liv. Om jeg har gode eller dårlige dager, er det alltid godt å vite at Gud er med, og at han passer på. Du er aldri alene, og det føles godt og trygt å vite.

Johan Halsne om opprykk og nedrykk

Johan ledet samlingen og åpnet med et glimt i øyet: høstens lokale drama om opprykk og nedrykk i fotballserien. Midt i spenningen fant han et vakkert bilde på evangeliet.

Akkurat som et lag kan rykke ned for at et annet skal rykke opp, måtte Jesus selv gå veien ned for at vi skulle kunne løftes opp.

Nåden handler om bytteplassen der Han går ned, og vi får gå opp.

På tur i 2026

Da anbefaler Aud Halsne varmt å besøke Plussreis-er.no

Bla gjennom det rikholdige program for 2026.

Turene til Israel starter

blant annet opp igjen, og i påsken er det en spennende tur til Madagaskar. Programmet spenner fra sykkeltur, busstur, vandretur, bibeltur og enda mye mer.

Wenche Lunde om stigen

Wenche delte en varm og tankevekkende andakt om han som kom ned. Hun tok utgangspunkt i bildet av stigen, og trakk fram en strofe fra en sang:

Så steg du til vår jammer ned, så dypt som ingen vet.

Hun minnet videre om ordene fra 2. Kor 8,9:

For dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde: han ble fattig da han var rik, for at

dere ved hans fattigdom skulle bli rike.

Jesus steg ned, helt ned, for din og min skyld.

Morten Samuelson og Havgap

fremførte en sang Morten skrev etter å ha besøkt det historiske steinkorset på Kvitsøy:

På et kors oppå høyden, tok en mann vår straff på seg. Uten skyld, han berga deg og meg. I sin smerte rant hans blod og vår synd ble vaska bort. Tenk hvilken nåde, da han åpna himlens port.

Me e fri, me e fri og ska få leva. Me e fri, me e fri og ska kje streva. Me får leggja alt ifra oss, han e sterk og tar imot. Han har sagt at me får kvila ved hans fot.

På et kors der opp på høyden, ga en mann sitt liv for meg. Av bare kjærlighet, han gjekk den tunge veg. Han blei pint og han blei spotta, han blei nagla fast i tre. Alt han gjorde var for å skapa fred.

På et kors der opp på høyden blei fanger fri igjen. Alle lenker blei kasta bort for godt. Me får tro at Jesus seira over syndens død og dom. Nå står Jesus og sier bare kom.

Gjennom årene har jeg stadig delt glimt av hverdagsliv på Instagram. Der har andre også fått innblikk i et tungt og krevende svangerskap, og trøtte småbarnsår med skitne vinduer, rotete hus, langvarig sykdom, korte lunter både her og der - og ikke minst søskenkrangling.

Jeg har delt gleder over jobb, reiser, strikkeglede, utgivelse av bøker og morskjærlighet. Livet er en slik stor og salig saus av alle slags erfaringer, nyanser og farger. Det er likevel én ting som alltid går igjen i innboksen og samtaler når jeg møter noen som følger meg: «Takk for at du snakker ærlig om livet, Maria. Takk for at du peker på Jesus gjennom de krevende tingene i livet også.»

Disse meldingene og oppmuntringene har bidratt til at jeg fortsetter med det. For det er dypt sant, det som så enkelt sies: Delt glede er dobbel glede, og delt sorg er halv sorg.

I 2. Korinterbrev 1,3-4 omtaler Paulus Gud som han som «gir all trøst», før han fortsetter med den vakre formuleringen: Han trøster oss i all vår nød, så vi skal kunne trøste dem som er i nød, med den trøst vi selv får av Gud.

Og akkurat slik opplever jeg det å leve nær Gud, han som trøster. Det er dette som skjer når jeg deler om de krevende tingene i livet, i lys av det håpet og den hvilen jeg også lever i hver eneste dag - med Gud: Jeg blir trøstet av ham, og jeg kan trøste andre ved å dele om det jeg opplever. zz

Jeg bærer med meg noen dyrekjøpte erfaringer av smerte, sorg og sykdom. På samme måte har du dine spor av levd liv som merker deg. Jeg tror det også gir oss noe verdifullt å dele videre med andre. Leonard Cohen synger om at det er gjennom sprekkenes at lyset slipper inn, og jeg

Å dele fra et sprukket liv

tror det kan slippe lys både inn – og ut, av oss med våre sprukne liv. Slik Cohens sitat har fått betydning for at jeg deler fortellinger fra mitt liv, har også den japanske kunstformen kintsugi blitt en metafor jeg trykker til hjertet mitt. Når keramikk knuser, vil man med kintsugi lime sammen delene med gull. Filosofien bak dette er at den reparerte krukken nå er enda sterkere og vakrere med sine gullstreker enn den opprinnelig var. Slik har kintsugi vært med å forme forståelsen min av denne gode opplevelsen av at Gud har vært med

meg i mine mørke stunder. Jeg ble på et vis knust da jeg gikk gjennom en krevende spontanabort, og da jeg ble langvarig syk med long-covid – livet mitt ble aldri det samme igjen. Men ved Guds nåde limte han – pottemakeren (Jer 18) – meg sammen, til et nytt og mer meningsfullt liv, med

dyrekjøpte erfaringer synlig som gullstriper i skallet mitt.

Det gir meg et nytt og verdifullt perspektiv på det vonde når jeg kan få tenke at jeg har fått sprekkenes i mitt knuste liv limt sammen med gull – og disse gullsporene kan bli til trøst for andre. Vi mennesker finner hverandre i dette fellesskapet av delte erfaringer. Det er til hjelp for oss å vite at andre også har vonde ting i livet. Det er ikke trøst i å følge med på livene til de som alltid har det bra og bare deler gode ting. Det kan være inspirerende, ja, men noen ganger også frustrerende. Vi sammenligner oss og leter etter noe å kjenne oss igjen i, og det er lettere å kjenne seg igjen i det som er krevende. Samtidig er det trøst å lytte til vitnesbyrd om Guds styrke, nærhet og velsignelse i det vanskelige.

Når livet knuser og slår sprekker,

oppleves det mørkt. Det har jeg mine erfaringer med, og du har dine. Samtidig åpner det for noe godt. Når Paulus skriver om at Gud har latt sitt lys skinne i våre hjerter, fortsetter han med å beskrive det som at det er en skatt vi har i et leirkar (2 Kor 4,6-10). Evangeliet, frelsen, Guds lys er gitt oss som en gave, og vi tar det imot i våre skjøre kropp, i våre liv – i våre leirkar. Og slike leirkar kan få sprekker og sår under press, men gjennom sprekkenes av vår svakhet, kan Gud få slippe inn med sitt lys, og skape gode ting i oss. Inn i et sprukket liv, kan svakhet byttes ut med hans styrke. Inn i et sprukket liv, kan uro og engstelse byttes ut med hans fred og hans hvile.

Det er mitt vitnesbyrd etter snart førti år som et helt vanlig menneske, med mine opp- og nedturer i livet. Gud er den samme uansett, men mitt liv kan endre seg. Når hans lys får slippe til i mitt liv, forankre meg i hans ord og fylle hjertet mitt med fred, da finner jeg sann hvile. Og den hvilen kan jeg bygge et helt og godt liv på.

Derfor vil jeg dele om livet mitt – for å peke på ham som har invitert meg inn i sitt lys og sin hvile, og for å vise deg at du har fått akkurat den samme invitasjonen.

Teksten er hentet fra boken «La lyset slippe inn – Skapt til et liv ut ifra hvile». Der skriver Maria Celine Lundebø om at du er skapt for hvile! I boken får du en helhetlig fortelling om hvile, basert på både teologisk og psykologisk kunnskap, samt erfaringer fra eget og andres liv. Med en nær og personlig stemme inviterer Maria Celine deg inn i innsikt, refleksjoner og egne livserfaringer som vil hjelpe deg til å forstå mer av hvilens plass i ditt liv.

Maria Celine Lundebø

Sang, bønn og glede på mange språk

Hver helg fylles bedehuset på Veia med rytmer, sang og varme stemmer. Den swahilitalende menigheten samles til øvelse og gudstjeneste. Et fellesskap som for mange føles som et hjem langt borte fra hjemlandet.

-Vi ba, og Gud åpnet døra, sier Moses som er en av lederne vi snakker med denne gangen.

Menigheten ble startet for bare drøye ett år siden. De fleste kommer fra Kongo, men også fra Kenya, Burundi og Rwanda. Noen har bodd i Norge i over tjue år, andre kom hit for bare tre år siden.

-Vi går alle i ulike menigheter i Haugesund og på Karmøy, men kjente på behovet for å samles til egen gudstjeneste. Vi lette lenge etter lokale. Mange steder sa nei. Men vi gav ikke opp og fortsatte å be.

En dag søkte vi på nettet og fant bedehuset på Veia. Vi kjørte dit, banket på og ble møtt av to smilende

damer. -De tok oss imot med åpne armer, forteller Anna som er med og leder lovsangen. Da vi senere fikk en tekstmelding fra Lars på perfekt swahili, ja, da kjente vi at dette var rett sted. Gudstjenestene foregår på swahili, men blir alltid oversatt til norsk, ofte også til fransk, engelsk eller lingala. -Alle er velkommen, uansett språk og kultur, understreker Anna. -Vi ønsker at også nordmenn skal kjenne seg hjemme hos oss.

Samarbeidet med bedehuset har vært varmt og inkluderende. Flere fra Swahili-menigheten deltok på påskebasaren, og de blir også med på julekonserten.

- Vi kjenner oss

velkomne her,» sier Moses

Når bedehuset fylles av lovsang på swahili en søndagskveld, blir det tydelig at Guds hus er for alle folk og språk.

Under møtene deler flere sine vitnesbyrd. En ung mann fortalte hvordan Gud helbredet ham etter en fotballulykke der han fikk ballen i øyet og mistet synet.

- Jeg ba, og synet kom gradvis tilbake.

Slike historier betyr mye for fellesskapet.

- Vitnesbyrdene minner oss om at Djevelen ikke har makt, det er det Gud som har, sier Jonathan, som kom til Norge som 11-åring og har vært med siden starten. Han deler sitt favorittvers:

«Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.»

Treffleiren på Solgry

Helga 17. til 19. oktober 2025 var 67 ungdommer samlet til felles Treff-leir på Solgry.

«Treff» er et fellesprosjekt mellom de ulike ungdomsforeningene på Vest-Karmøy (Vea, Sevland, Åkra og Langåker). I dette fellesprosjektet samarbeider man om fire felles-treff og en fellesleir i løpet av foreningsåret.

I år gikk fellesleiren til Solgry. Leiren ble en spennende opplevelse for de aller fleste og ungdommene fikk lov til å bli bedre kjent med hverandre, delta på felles aktiviteter og høre god forkynnelse av Svein Helge B. Torsteinsbø. Han talte om hvordan Gud er nådig og hvordan Han tar seg av oss gjennom livets ulike faser. Det ble også gitt en sterk oppfordring til å «søke Gud mens han enda er å finne». Totalt sett er vi i fellesstyret veldig fornøyd med leiren og de opplevelsene ungdommene fikk denne helga.

Vi ønsker de ulike ungdomsforeningene Guds rike velsignelse i det videre arbeidet resten av dette foreningsåret.

Fellesstyret for ungdomsforeningene på Vest-Karmøy

Ein utflyttar

Ole Johannes er sønn av Randi og Jostein Skartveit. I dag bor han med kona Solrunn i Oslo. Her deler han fra barne- og ungdomsår på Veia og bedehuset.

Har du noen minner fra barne- og ungdomstida på Veia og bedehuset?

Jeg sitter igjen med mange gode minner fra tiden på bedehuset. Dette var en av de plassene jeg fikk gode venner i barndommen. Det var en plass jeg fikk utfolde meg, og ikke minst en plass der jeg fikk bli bedre kjent med Jesus. På bedehuset var det, som nå, alltid mye å være med på. Jeg husker at jeg samlet stolt på klistremerker i søndagsskoleboka, lagde julegaver til hele familien på guttelaget

(godt veiledet av Egil Svella og de andre lederne), var med på Yngres og etter hvert ungdomsforeningen.

Noen av de aller kjekkeste minnene fra tiden i ungdomsforeningen er skileirene. Jeg husker turene til både Voss og Kviteseid, og for en som var misjonærbarn fra Afrika og knapt visste hva snø var, ble dette rene eventyret. Jeg kunne suse ned en bakke på brett og erfare at vinteren ikke bare var noe jeg hadde sett på bilder. Det var faktisk ganske gøy - og en oppdagelse i

seg selv. Likevel er det møtene jeg husker best, særlig vitnemøtene om kvelden. Der ble det delt sterke vitnesbyrd, og flere av samlingene gjorde veldig inntrykk på meg, og fulgte meg videre gjennom ungdomsårene.

Hva førte deg ut av bygda?

Etter ungdomsskolen kjente jeg på lysten til å prøve noe nytt, og da ble Lundeneset neste stopp. Der ble jeg i tre år, før veien gikk videre til Tromsø og Fjellheim bibelskole. Etter bibelskoleåret bar det tilbake til Lundeneset som miljøarbeider, før jeg igjen pakket sekken og dro nordover til Tromsø. Denne gangen var det blant annet for å øve meg litt mer på ski, så jeg kunne ta igjen alt jeg ikke lærte som liten.

Til slutt gikk ferden sørover til Oslo for å studere. Etter studiene ble jeg værende, begynte å jobbe, og plutselig var livet i hovedstaden blitt mer enn en kort mellomstopp.

Hvor er du i livet nå?

I dag bor jeg i Oslo sammen med kona mi, Solrunn. Til sommeren har vi vært gift i fem år. Vi har kjøpt oss hus, og bruker det meste av fritiden på å pusse det opp. Her møter vi utfordringer på løpende bånd – fukt, skeive gulv og rør som har sett sine beste dager. Heldigvis fikk jeg litt grunnleggende snekkertrening

på Guttelaget, og det har jeg hatt nytte av nå.

Til daglig jobber jeg som økonomiansvarlig i et svensk selskap som leverer logistikksystem, mens Solrunn studerer «Klart språk» ved Universitetet i Oslo. Hvis du lurer på hva det egentlig betyr, er det bare å spørre henne neste gang du treffer henne i gangen på bedehuset. Hun forklarer mer enn gjerne.

I Oslo går vi i Vitalkirken - en av menighetene til Misjonssambandet her i byen. Her har vi funnet et godt fellesskap og et åndelig hjem i storbyen.

Ønsker å hilse med et vers fra Hebreerne. Når ting forandrer seg gjennom livet, er det godt å vite at Jesus står fast. Det har jeg fått erfare fra tiden min på bedehuset og Veia - og senere i livet!

“Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid”

Ole Johannes Meling Skartveit